O lumânare pentru mama! Publicat de: Emma Brad

Vântul sufla puternic, agitându-se în toate părţile. Gerul pictase flori de cristal pe geamurile aburite în spatele cărora domnea o liniște cumplită. Femeia îngenunchease la marginea patului, sărutând mâna cadaverică a mamei. Bătrâna trecuse în lumea celor drepţi cu două zile în urmă, iar fiica ei o veghease. Nicio lumânare nu călăuzea drumul bătrânei în lumea de dincolo, iar până la pensie mai erau aproape două săptămâni. Victoriţa ştia că nu o va putea ascunde atâta amar de vreme. Trebuia să ceară ajutorul vecinilor şi să anunţe autorităţile, dar înainte trebuia să aprindă o lumânare pentru mama. Se uită la ceas. Era puţin trecut de orele 16: 00. E încă devreme, îşi zise încălţând ghetele jerpelite. Îmbrăcă două rânduri de haine, înfăşurând o basma de lână peste fesul găurit…

Vântul o lovea în faţă, iar ea se sprijini să nu cadă. Bine că încălţase o pereche de ciorapi rupţi peste ghete. După un timp autobuzul opri în staţie. Ceilalţi călători se îndepărtau din preajma ei, dar acest lucru nu o mai supăra de mult. I se întamplase atât de des în ultimii doi ani încât îi înţelegea. Adevărul era că şi ea se suporta cu greu. Se născuse cu o malformaţie la picioare, acestea fiind mult prea scurte. Mama ei, cândva medic cardiolog, încercase în mod repetat să o ajute, dar eforturile ei fuseseră zadarnice. Tatăl le părăsise tocmai pentru acest handicap al ei, dar mai întâi încercase să-şi convingă soţia să abandoneze copilul. Mama o crescuse singură, suportând batjocura şi răutăţile celor din jur. Cât fusese copil oamenii o priviseră cu milă, ca adult însă, aceiaşi ochi o priveau cu scârbă. Dar se obişnuise. Acum Victoriţa primea pensie de la stat şi asta numai datorită eforturilor mamei. Cu pensia de handicapat şi cea a mamei nu reuşeau însă să supravieţuiască decent. De când bătrâna paralizase, jumătate din bani îi dădeau pe medicamente, iar cealălta jumătate abia le ajungea să plătească dările către stat. Autobuzul opri în staţie, iar ea coborî încet,

atentă la fiecare treaptă. Alunecuşul format îi îngreuna mersul, noroc însă că biserica era aproape. – Ce face maică'ta? o întrebă nea Ion de cum o văzu. Ea îl privi trist aşa cum îl privise de fiecare dată. – Doarme! izbuti să şoptească înecându-şi lacrimile. Se aşeză apoi pe una din treptele de la intrarea în biserică. Alături de ea zăcea o cutie goala de la o conservă. Erau patru cerşetori pe scările bisericii, unul mai amărât ca altul. Puţinii credincioşi de la acea ora târzie se opreau întrebându-se ce şi cui să dea. – Nu ai venit de două zile, zise baba Maria întinzându-i un covrig. Cred că ţi-e foame. Victoriţa nu ar fi luat nimic de la baba Maria care îşi creştea nepoţii orfani împreună cu moşul ei, cerşind cu schimbul pe treptele bisericii. Azi însă îi era foarte foame. Mușca cu poftă din covrigul îngheţat. Uşile bisericii se închideau la venirea întunericului. Era prea târziu să se întoarcă acasă. Se ghemui într-un colţ mai ferit încercând să se încălzească. Aştepta să se lumineze de ziuă, să-i ceară preotului o lumânare şi să fugă acasă la mama. Când se trezi era cald. O femeie în halat alb apăsa butoanele unui aparat la care era conectată. – Repede! O pierdem! Victoriţa simţi o căldură puternică, năvălindu-i în sânge. Întinse mâna spre femeia în halat alb. – Te rog! O lumânare pentru mama! Femeia aprinse două lumânări. Una pentru mamă, cealălta pentru fiică.